

## Katedra dokumentární tvorby

## Posudek teoretické diplomové práce – bakalářské ■ / magisterské □

Autor/ka práce: Anežka Fišárková

Název práce: Ukazovat a posmávat se

Posudek vedoucí/ho práce □

Posudek oponenta/ky ■

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Lukáš Kokeš, KDT, FAMU

## Hodnocení obsahu a výsledné podoby teoretické diplomové práce:

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....	C
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....	D
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....	D
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce.....	C
Jazyková a stylistická úroveň práce.....	B
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě) .....	C
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava .....	D
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....	C
<b>Celkové hodnocení diplomové práce (A-F) .....</b>	<b>C</b>

(vysvětlivky hodnocení: A = výborný výkon převyšující daná kritéria, B = nadprůměrný výkon s minimem chyb, C = průměrný výkon s přijatelným počtem chyb, D = přijatelný výkon s větším počtem chyb, E = výkon vykazující minimální naplnění kritérií, F = nepřijatelný výkon)

**Doporučení:**

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce obsahuje odstavec shrnující obsah práce a její závěry; rozvádí detailněji hodnocení dílčích kritérií uvedených výše, zejména zdůvodnění známek D, E, F; vyzdvihuje přednosti práce, zvláště v případě hodnocení A, B; formuluje otázky, k nimž se student/ka musí při obhajobě vyjádřit; na závěr uvádí jednoznačné vyjádření, zda autor prokázal či neprokázal schopnost samostatné tvůrčí činnosti ve své oblasti výzkumu, zda jeho práce splňuje či nesplňuje požadavky standardně kladené na diplomové práce, zda vedoucí/oponent práci doporučuje či nedoporučuje k obhajobě a jakou známku navrhuje. Slovní hodnocení má typicky rozsah 1 normostrany; v případě práce bez výtek může být i kratší. U prací, kde není co vytýkat, je namístež položit doplňující otázku ve smyslu, kam by uchazeč pokračoval v dalším výzkumu.

### Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce:

Text Anežky Fišárkové má spíše povahu beletristického, volného zamyšlení nad motivy absurdity, nespravedlnosti, radosti, lidovosti, zázraku a blbiny obsažených v poetických, v dobrém slova smyslu naivistických světech slovenského filmového autora Ela Havetty, který měl šanci krátce působit v československé kinematografii koncem šedesátých let. Inspirovaná hravostí a potrhlostí Havettových světů vytváří autorka svou osobní filozofii „posmávačství“, kterou na základě vybraných motivů z Havettových filmů a jeho osobnosti definuje, charakterizuje, prakticky ilustruje a vztahuje ke své žité zkušenosti. Jde tedy o čistě subjektivní myšlenkový systém, který je ve své podstatě postavený na vymezení se vůči serióznosti a vyzdvihuje naopak vše divné, směšné a nestandardní. V tomto nastavení se autorka svým textem staví do pozice „posmávačky“, která podivností svého autorského textu pošťuchuje serióznost akademického systému. Jak píše v kapitole Proč svět potřebuje posávače: „Společnost nezdravá až hloupá posmávače využije pro svou ideologii, v případě posmávačova nesouhlasu ho zabije či umlčí, v případě souhlasu (ať už nevědomého, to se totiž stává i těm nejlepším) ho umučí mentálně. Utrápí ho a odkopne.“ Je proto v zásadě nemožné na ve své podstatě „posmávačský“ text uplatnit klasické kritické nároky aniž by se člověk stal hlasem systému, který se snaží, řečeno s autorkou, posmávačskou poťouchlost umlčet.

Svou hlavní polemickou poznámku proto ve vztahu k bakalářské práci Anežky Fišárkové povedu přes práci s literaturou a dalšími zdroji, která je velmi skromná. Na téma poetiky Havettových filmů bylo publikováno bezpočet časopiseckých článků a zmínky o jeho filmařském stylu obsahuje i několik knih zabývajících se tvorbou československých autorů z šedesátých let. Autorka z nich necituje bohužel ani jeden. Absenci odkazů na filmologické analýzy Havettovy tvorby vyvažuje autorka relativní originalitou vlastních postřehů a pozorování. Bez opory v dalších literárních zdrojích a teoretických konceptech má však její práce charakter subjektivní dojmologie namísto podložené, jakkoliv poetické, rozvahy. Stejným způsobem se pak dá hodnotit každá další kapitola. Celá práce má minimalistický fundament v práci s primárními nebo sekundárními zdroji, jejichž volba na mě působí poměrně nahodile. Například téma absurdity by bylo možné v tomto smyslu více podepřít například odkazy na teoretické práce zabývající se absurdním divadlem, naivistickým výtvarným uměním nebo existenciální filosofií.

Autorka se rozhodla pro formu čistě subjektivní eseje na téma několika motivů extrahovaných z barvitě tvorby Ela Havetty. Činí tak čistě jen na základě svých osobních rozhodnutí, některé své postřehy abstrahuje do konceptů, které aplikuje na běžnou žitou zkušenost. Tvoří svou posmávačskou teorii, která v některých ohledech připomíná teorii vnitřního smíchu Karla Vachka. Na půdorysu bakalářské práce však Anežce Fišárkové schází prostor pro komplexnější vyklenutí její osobní teorie, chybí dostatečně stabilní empirický fundament z jiných textů a uměleckých děl, o něž by se ve svých tvrzeních mohla pevně opřít. Pokud by se zvolenou problematikou chtěla zabývat i do budoucna, doporučuji podrobnější zkoumání inspiračních zdrojů, uměleckých děl a teoretických textů a důkladnější práci s citacemi, které vytvoří podpůrnou stavbu pro jinak čistě subjektivní, dalo by se říci svévolná autorská tvrzení.

Práce Anežky Fišárkové obsahuje řadu originálních postřehů a formulací, představuje zajímavou autorčinu myšlenkovou ekvilibristiku, je jazykově barvitá a osobitá. Se zmíněnými výhradami ji doporučuji k obhajobě a navrhuji známku C.

V Praze dne 2.9.2022

Lukáš Kokeš

